

JURAJ ŽEMBERA
RANA PO
ŠTEPÁRSKOM NOŽI

RANA PO ŠTEPÁRSKOM NOŽI
RÍMSKE A RÝNSKE

Nevím, kdo bohům prádlo pere,
však špínu z něho pijem my...

Vladimír Holan

JURAJ ŽEMBERA

RANA PO
ŠTEPÁRSKOM NOŽI
RÍMSKE A RÝNSKE

ILUSTROVAL PETER UCHNÁR

Kniha vyšla vďaka jemnocitu pre poéziu
Irenky Kucharovej, Janky Slanej,
Danky a Jozefa Pindiakových

© Juraj Žembera 2016
Illustrations © Peter Uchnár 2016

Krajina
do každého
počasí

Nomen omen I

Smrť. Jedna z tých neuchopiteľných vecí
v prázdnom kine
taký malý priestor. Zvuk dobehne svetlo
vtiahnu zmysly za plátno
a už si duchom neprítomný.

Len jedna slabika zo štyroch spoluhlások
a žiadna samohláska.
V striedaní spoluhlások a samohlások je rytmus.
A slabosť v kolenách.

Samohlásky sú city
bolesť a umieranie. Sú krátke a dlhé
už najstaršie civilizácie to vedeli
preto po nich nezostali žiadne samohlásky.

Nezostal po nich ani rým
a smrť ho nemá dodnes
aj keď sa ň stále mnohí pokúšajú.

Nemá ani rytmus.
Smrť sú len štyri spoluhlásky
obrovské kvádre egyptskej pyramídy
tak tesne pri sebe
že medzi ne nevojde ani žiletka
len štyri svetové strany
tesne pri sebe.
A v strede medzi nimi ten kto stratil smer.

Smrť nemá žiadny rým ale do všetkého sa mieša.
Ozaj? Skôr ako dostala stratila Gilgameša.

Nomen omen II

à Dante Samohlásky sú obnažené city
Alighieri oslepenie slnkom
aj bolesť a umieranie
sú krátke a dlhé.
Spoluhlásky sú obelisky
vítazné stĺpy obtočené niečími víťazstvami
niečími prehrami
sú mäkké a tvrdé.
V striedaní spoluhlások a samohlások je rytmus.
A slabosť v kolenách.

Vie to stará čižma
ťažko sa obúva ešte ťažšie vyzúva
ani vyzutá sa neodkladá ďaleko.
Správne miesto v správnom čase
v srdci má samohlásky
ktoré nedelí nechráni tieň obelisku.

Kolko sa toho narozprávalo
a narozpráva
a čím ďalej tým viac aj popíše.
Krajina do každého počasia
občas s vrodenu srdcovou arytmiou
otvorená odhalená
chytíš jej rytmus
zavrie sa silou večerných kvetov.
Pred všetkým
s niekým v ponore

Cuore!

Dolore!

Amore!

Chytať sa slamky za slamkou

*à Federico
Fellini* Kto hodí kameňom na pole odkiaľ sa kameň
nevynáša?

Hodiť na pole a zasiahnuť mesto
taký vzácny je zásah
naplní srdcové komory
žilkami v mramore.

Mesto kde ženy majú nos na lásku
a vzdorujú tme prítmím
ostro rezané nosy žien
vysnívané aj tie ktoré som prebdel
robia ma viac a viac nenásytným.

Korienky vlasov zľahka obísť
a ako jazdec bez hlavy na mopede
sa zaboriť
do hlbkej brázdy.

Tenor holičov sa odráža od zrkadla
a vtlačá do otáčavého kresla
časnici roznášajú na podnose
pre jedenásť pohárov
vítaznú azúrovňú zostavu
pred domami zvedaví fajčia
k večeru nesú si svoj erb
fontány diskkrétne prijímajú drobné.

To je čas keď mopedy nosia plnokrvníkov
plné srdce prudko stlačiť
keď plynový pedál povolí
plné srdce je buď v žene alebo v nikom
v labyrinte čaká na babie leto – niť